

Kis titkos szigetem

(Kovács Luca Sára és Szvoren Eszter 6/b)

Az én titkos szigetem
mindig ott van énnekem.
Nagyjából akkora, mint egy szoba,
gyakran elhajózom oda.

A többiektől rejtve áll.
Senkinek el nem mondanám.
Ide csak egymagam megyek,
hogy a világtól távol legyek.

Minden bánatommal ide vonulok,
s ott egy kis sétára indulok:
ösvényeken barangolok,
össze-vissza csatangolok.

S mikor minden rossztól megszabadulok,
újult erővel hazaindulok.
Otthon vár a forrócsoki,
szépen-lassan szürcsölöm ki.

Holnap újra kihajózom,
ide-oda sodródom.
Ez az én kis szigetem,
nagyon-nagyon szeretem!

Tavaszi ábránd

(Zsigovics Virág, Kindris Dóra és Szabó Alexa 8/c)

A szerelem lehelete megérinti lelkem,
Sejtelmesen bekebelez engem,
éjszínű szempár ragyog valahol,
engem keres, tudom jól.

A mezőn állok, s hallok hangját,
s az megsimít, édesen szól rám,
nem látom kedvesem, de szívem lánghol,
szerelmem végtelen, és ha kell, megkeresem bárhol.

Selymes érintésével simogat a szél,
de lány keze hozzám el nem ér,
bárcsak láthatnám, újra... mégegyszer...
ahol ő van, minden megtelik étellel.

A tavasz elhozza illatát nekem,
megérezem, s nyomban elmerengek,
csókja újraéleszt, mint a tavasz,
mely virágot fakaszt.

Érzem, lelkem elvezet hozzá
és a tavasz, mely a levegőben motoszkál.
S ott áll ő, a fűzfa alatt,
majd beteljesül minden, mi elmaradt.

Hogyha én majd nagy leszek

(Gajda Sára Erzsébet, Orlik Noémi és Tihanyi Eszter 5/a)

Hogyha én majd nagy leszek,
Állatboltot vezetek.
Hörcsög, teknős, cica, kutya,
Egyik szép, a másik suta.

Hogyha én majd nagy leszek,
Gyerekeket nevelek.
Tanítgatom szépen őket,
Amíg fel nem cseperednek.

Hogyha én majd nagy leszek,
Táborokat vezetek.
Megmásszuk a Kékestetőt,
S kitárul előttünk a Föld.

Hogyha én majd nagy leszek,
Írogatok verseket.
Gyerekeknek, felnőtteknek,
Árváknak és betegeknek.

Megmutatom majd nekik
A nagyvilág verseit.
S ámulnak majd nagy szemekkel,
Hogy e dolog sok kincset rejt.

Az én tavaszom

(Kovács Vivien, Havasi Maja)

Szemed zöld, mint a friss
tavaszi fű,
Hajad vörös, mint az esti
tábortűz.
Illatod, amit magad után
hagysz
árva, mint mikor az esti órákban
ágyadon ülve magadra
maradsz.

Bársonyos hangod hallom a
fejemben
Valahányszor meglátlak a
teremben.
Szeretnék én lenni a szebbik
Virágod,
melyet megöntözöl
szeretettel,
akármikor az ablakodban
megállok.

Tanévzáró beszéd

(Kozma Zsófia)

Napsütéses béke, élet és nyugalom,
S tesin már megint kint futunk az udvaron.
Múlnak a percek, naptáram fogyatkozik,
S munkácsys múltam is tovabotladozik.
Mert soha, de soha nem lesz még egy ilyen hely,
S hogy ez dicséret, vagy szidás? Mindenki döntse el!
Ezen évek során sok tanár tanított.
Ki tárgyához kedvet, ki csak naplót hozott.
De mégis, akárhányszor bámultam a csengőt,
Köszönöm mindnyájuknak e pár esztendő.
Mert hiába a sokéves nyálcsorgató bambulás,
Azért férkőzött a fejembe órán egy kis tudás.
Bár alapjaim stabilak, mint a lefújt zsepi,
Gimis éveimnek bátran megyek neki.
És köszönöm az eddigi tanárainknak,
Hogy megadták hozzá a lökést lábaimnak.
És ne hiányoljanak, majd még visszatérek!
Bármennyire hallatszódik ez fenyegetésnek.
Hisz látogatni mindig vár majd ez iskola,
Hol nincs WC-papír, s omladozik a fala.

Festőnk tavasza

(Jakab Fanni, Kovács Anna Luca és Zsapka Réka)

Eljött a tavasz, jön a hóvirág;
S az udvaron már hó sem vár.
S a napsugár kiereszti fényét,
Így megmutatva ragyogó énjét.

A növényekkel együtt az állatok is ébrednek,
Lakóhelyet s párt keresnek.
A virágok édes nektárjukkal csalogatják a méheket
S e fenséges nedvet nyalogatják éhesen.

Az ég legelőjét bárányszerűek lepék el,
S örömben könnyűik sűrűn hullák le.
Az állatok elbújnak, hisz félnek Zeusz haragjától,
S valakit ez elűz szeretett otthonától.

Újraindul az élet körforgása,
Előkerülnek az állatok, s a nap régi csillogása,
S az égi manók, színes festéket öntve az égre.
Így Munkácsy keze alatt szivárvány jön létre.

Titkom

(Frenkó Tamara)

Van egy titkom, nem is kicsi,
tán valaki kifecsegi.
Ezért nem mondom el másnak,
csak egy titkos társnak.

A titkos társam azt mondta,
hogyan a titkomat becsben tartja.
Nem mondja el senkinek,
érte bármit ígérnek.

Azt mondtam, ha elmondja,
a barátom már nem lesz soha.
Ettől megijedt, de nem félt,
tőlem jobbat nem remélt.

Ő is mondott nekem egy titkot,
csodáltam én azt, amit mondott.
Csodáltam én azt, amit mondott,
Már én is értem, hogy mire gondolt

Megmondtam, hogy én se mondom el,
mert ő őszinte barát, ennyit megérdemel.
Tudtam, hogy ha elmondom,
a fenyegetésemet visszkapom.

Van egy titkom, nem is kicsi,
tán valaki kifecsegi.
De ő nem az, akinek először látom,
ő a legjobb barátom.

Mi a titok!?

(Major Lili és Mihályi Dorka)

Csendben ülünk és várunk,
Meg ne sértsük a társunk.
Mi a titok, ki tudja?
Ha tudod, tartsd titokba'.

El ne áruld senkinek,
Mert különben balhé lesz.
Ennyi lenne nagy titkom?
Soha el nem árulom.

Elmondom, tán te is sírsz.
Vigyázz rá, ameddig bírsz,
vagy tán annál is tovább.
Őrizd kérlek titkocskám!

Tavas

(Szvoren Zsófi és Irányi Dóra)

Elmúlt a hideg tél,
A tavasz újra él.
Előbújnak élőlények,
Meleg van, az a lényeg.

Elmúlt a hideg tél,
Az új évszak szép.
A gyermek a fagylaltot vígan nyalja,
S maszatos száját mosolyra hajtja.

Elmúlt a hideg tél,
Ami olyan, mint egy fehér kép.
Feléled a természet,
Vége a hideg télnek!

Elmúlt a hideg tél,
A medve már nem fél.
Kibújik a barlangból,
S közben csodásat barangol.

Elmúlt a hideg tél,
A gólya visszatér.
Süni mocomorog az avarban,
A madarak már nincsenek zavarban.

Elmúlt a hideg tél,
Lombban gazdag a Kálmán tér.
A padokon emberek ülnek,
A madárscicsérgés tetszik a fülnek.